

наслада. Янко гледалъ презъ дупката на долапа бащинитѣ си пари

и му се искало да изкочи навънъ, та да се разправи съ великана. Но трѣбвало да чака, докато великанътъ заспи. Най-после той пратилъ жена си да спи, прибралъ паритѣ, завързалъ хубаво торбитѣ и ги оставилъ на кучето да ги пази, а самъ той захъркалъ.

Янко това и чакалъ. Измъкналъ се полека изъ долапа и грабналъ тежкитѣ торби, но, тъкмо да излѣзе навънъ, кучето залаяло като бѣсно. Янко видѣлъ опасността и бързо грабналъ кжсъ месо, което хвърлилъ на кучето. То млъкнало, и Янко незабелязанъ отъ никого съ торбитѣ на рамо се запжтилъ къмъ бобовото стѣбло. Цѣли два дена той слизалъ надолу, докато стигне кжщата на майка си. Но за негово голѣмо разочарование, той не намѣрилъ въ кжщи никого. Отъ врата на врата ходилъ да пита за майка си. Най-после я намѣрилъ на смъртно легло въ колибата на една стара баба. Янко падналъ предъ краката ѝ и я помолилъ за прошка, защото знаелъ, че той е причината, тя да легне болна. Но, като видѣла сина си здравъ и читавъ, жената се съвзела и скоро се надигнала отъ леглото.

Тогава Янко далъ паритѣ на нея. Съ тѣхъ тѣ поправили и наредили добре кжщичката си и живѣли щастливо дълго време.

Три години минали. Единъ день Янко пакъ пожелалъ да се покатери по бобовото стѣбло. Той знаелъ, че майка му пакъ

